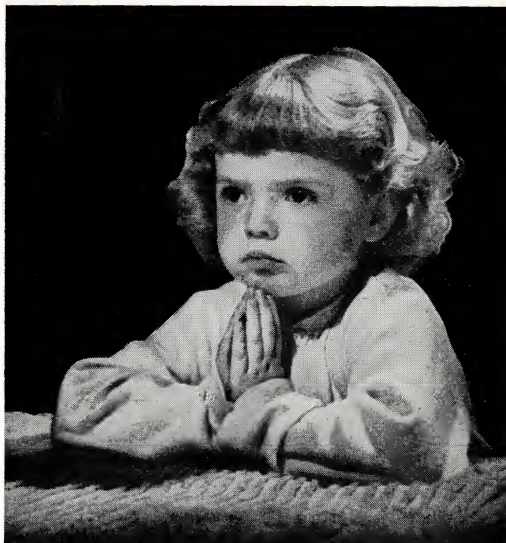

De Ster

„Indien gij U niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij
in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan”. Mtth. 18 : 3

Februari 1953

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

53e JAARGANG

Nr 2

Redacteur:

DON H. VAN DAM,

President der Nederl. Zending.

Assistenten:

ANAISE G. en

CLYDE K. RUDD.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:

Blz.

Enige grondbeginselen voor een gelukkig tehuis	35
's Heren wegen, door John Sipkema	38
Ere zij God, in de mensen een welbehagen, door Ouderling Rinze Schippers	46
De Voorjaarsconferenties	50
En dit is het eeuwige leven	51
Nieuws uit Amerika	54
Tiende en de Fiscus	54
Nieuw Kerkgebouw in Dordrecht	55
Pelgrim	57
Onze Zonnehoeck	58
Gebeurtenissen in de Zending	61
Onze hulporganisaties	63
Leef zoals je bidt	64

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Enige grondbeginselen voor een gelukkig tehuis

door President David O. McKay.

„En wederom alle ouders in Zion of in hare Ringen welke georganiseerd zijn, die kinderen hebben en hen niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus den Zoon des Levenden Gods, de doop en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen der handen, als zij acht jaar oud zijn, zo zal de zonde op de hoofden der ouders zijn;

„Want dit zal een wet zijn voor de inwoners van Zion,.....

„En zij zullen eveneens hunne kinderen leren bidden en oprecht wandelen voor den Here.”

(Leer en Verb. 68 : 25-26, 28). Wij leven in een eeuw vol betekenis. Overal om ons heen zien we tekenen van onrust. Politieke instellingen brokkelen af. Oude vormen en methoden maken snel plaats voor nieuwe. In politieke organisaties worden omwentelingen teweeggebracht, soms ten goede en soms ten kwade. Oude fundamentele regeringsbeginselen wankelen. Sommigen zijn vervangen door theorieën welke niet houdbaar zijn, anderen niet ge-

schikt voor de praktijk, anderen eerloos. En in het midden van dit wereldgebeuren wordt het tehuis, de grondinstelling van de maatschappij, eveneens bedreigd. Sommigen, vervuld van valse levenstheorieën hebben getracht de heiligheid en de voortduring van het gezinsleven een slag toe te brengen. En waar we ook de bewijzen vinden van deze ondermijnende valse levenstheorieën, rust toch de verantwoordelijkheid om deze heilige instelling, ons tehuis, te behouden, grotendeels op onszelf want wij weten, dat de familiebanden eeuwig zijn.

Er is niets tijdelijk in het tehuis van de Laterdaagse Heiligen. Er is niets vergankelijk in de familiebetrekkingen. Voor de Laterdaagse Heiligen vormt het tehuis werkelijk de basis van de maatschappij; en het ouderschap volgt onmiddellijk op Godheid. Het geheim van een goed burgerschap is thuis te vinden. Het geheim van een verkregen vertrouwen in God, vertrouwen in Zijn Zoon, de Verlosser van de wereld, ver-

trouwen in de organisaties van de Kerk, is thuis te vinden. Daar vindt men het middelpunt. God heeft aan de ouders de verantwoordelijkheid gegeven deze beginselen in de gedachten van de kinderen te doen groeien. Onze scholen, onze Kerk-organisaties, en enige goede sociale instellingen dragen er allen toe bij onze jeugd op te bouwen en leiding te geven, maar geen van deze — hoe groot en belangrijk zij ook mogen zijn in het leven van onze jeugd — kunnen de duurzaamheid en de invloed van de ouders thuis vervangen.

Er zijn enige grondbeginselen, welke we steeds voor ogen moeten houden: allereerst de eeuwigheid van de huwelijksbetrekking. O, moge de jeugd door het hele land toch vooral beseffen, dat de mogelijkheid tot het sluiten van een huwelijk, dat in een grotere mate zal bijdragen tot hun geluk in deze wereld en tot hun eeuwige vereniging en geluk in het hiernamaals, dan waar ook ter wereld, kan worden verkregen, binnen hun bereik ligt. Laten onze jonge mannen en vrouwen met trots en verlangen uitzien naar het ogenblik dat zij in waardigheid naar het Huis van de Heer mogen gaan, waar zij hun geliefden door de banden van het eeuwige priesterschap voor tijd en alle eeuwigheid kunnen laten verzegelen.

Laat ons, ten tweede, vasthouden aan het eerste woord in het tweede gedeelte van de grondwet van menselijkheid, de Tien Geboden. Deze eerste paar geboden verwij-

zen naar onze verhouding tot God; de laatste paar naar onze menselijke betrekkingen. Het tweede deel begint met het woord eert — „Eert uw vader en uw moeder” (Ex. 20 : 12).

Laten wij dat woord EERT met al zijn synoniemen — respect, eerbied, verering, koesteren zoals we de levens van onze kinderen zelf koesteren; vader erende, moeder erende, en trachtende onze kinderen ons te laten eren, zoals wij God, onze Eeuwige Vader eren en eerbiedigen. Laat ons tehuis doordrongen zijn van de beginselen van eer, toewijding en eerbied.

En laten wij ten derde nooit het beginsel van gehoorzaamheid uit het oog verliezen. Gehoorzaamheid is de eerste wet in de hemel en het is de wet van ons tehuis. Er kan geen waarachtig geluk thuis bestaan wanneer er geen gehoorzaamheid is — gehoorzaamheid niet verkregen door lichamelijke kracht, maar door het beginsel van liefde. Er is geen „tehuis” zonder liefde. U kunt een paleis bezitten en toch geen tehuis hebben en u kunt in een blokhut met een lemen dak en een lemen vloer wonen en daar het heerlijkste tehuis in de gehele wereld hebben, wanneer binnen deze vier houten muren het goddelijke beginsel van de liefde heerst, dat van de echtgenoot tegenover zijn vrouw en van de kinderen tegenover hun ouders die zegenrijke gehoorzaamheid en inschikkelijkheid doet uitgaan, die het leven zo waardevol maken.

Ik geloof stellig, dat ouders er

niet in slagen inderdaad door hun kinderen te worden gehoorzaamd gedurende de eerste vijf jaren van hun jeugd. Ik geloof, dat gedurende deze hoogst belangrijke periode in het leven van een kind de ouders de zaden zaaien van gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid. Sommigen van ons vullen die levensperiode van het kind met te veel „niet doen's", waarbij zij in gebreke blijven het kind duidelijk te maken, dat aan een verzoek van vader of aan een verzoek van moeder moet worden voldaan. Moeder zegt tegen het kleine kind: „Raak dat niet aan". Het kleine kind draait er om heen en raakt het toch aan. Wat is het gevolg? Dat het zaad van ongehoorzaamheid is gezaaid. U behoeft het kleine kind niet te straffen. Leer het kind met liefde, vriendelijk maar krachtig, dat er zekere regels in het huis zijn, waaraan het heeft te gehoorzamen. Vaders en moeders, beschouw uw verantwoordelijkheid tegenover het kind gedurende deze eerste vijf vormingsjaren van zijn leven toch als iets heiligs en weest u hiervan toch terdege bewust.

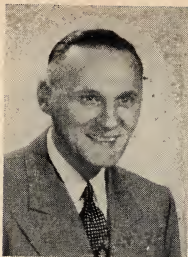
Tegelijk met deze beginselen voor ons tehuis wil ik ook nog een andere noemen en wel wederzijdse dienstbaarheid, waarbij elkeen voor de ander werkt. Indien men sommige verderfelijke theo-

rieën de overhand liet krijgen en de verhouding van ouders tegenover de kinderen en van kinderen tegenover hun ouders en van de kinderen onder elkaar thuis zou wegnemen, dan zou men de mensheid beroven van één van de grootste middelen om de waarachtige geest van Christus te onderwijzen — opofferingen voor elkander, zaligheid door dienstbaarheid. O, het huis dat er naar streeft anderen in onzelfzuchtige dienstbaarheid te dienen is toch wel het allermooiste.

Eer, gehoorzaamheid, wederzijdse dienstbaarheid, eeuwigheid van de huwelijksbetrekkingen — deze vormen het tehuis en zij verstaan de geest waarin de beginselen van leven en zaligheid aan de kinderen behoorden te worden onderwezen.

God helpe ons als ouders opdat vanuit onze huizen jongens en meisjes mogen uitgaan, die niet aarzelen getuigenis af te leggen van hun lidmaatschap in de Kerk; jongens en meisjes die verlangend zijn in de wereld te gaan en te getuigen dat de huwelijksbetrekking eeuwig is, dat het tehuis een blijvende en eeuwige instelling is, waartegen geen enkele theorie, welke de zuiverheid en de eer van vrouwelijkheid aantast, die de kinderen van vaderschap of moederlijke liefde berooft, kan standhouden.

Want God zal ieder werk in het gericht brengen, met al wat verborgen is, het zij goed of het zij kwaad. (Prediker 12:14)

's Heren wegen

DOOR JOHN SIPKEMA

*

(Vervolg van pagina 12)

Op Zondagmorgen zat Emma aan de ontbijttafel bij haar nicht Anna Hoekveld en haar echtgenoot.

Jullie zien er uit als een echt jong getrouwd paartje. Hoe lang is het nu geleden?" begon Emma.

„De volgende maand wordt het een jaar, en het is de beste tijd van ons leven geweest, nietwaar Barend?"

„Dat kan ook niet anders met een lief vrouwtje zoals jij bent."

„Ik zie al, het is nog botertje boven. Maar ik ben er van overtuigd dat het zo blijven zal. En nu een ander praatje. Weten jullie waar deze zaal te vinden is? Een kennis heeft mij uitgenodigd aldaar een godsdienstbijeenkomst bij te wonen."

„Anna keek haar man aan, en zei, „Dat is de Kerk waar wij de laatste twee maanden naar toe gegaan zijn. Dan kan je met ons mee gaan, Emma. Je treft het goed, want er is aangekondigd dat een bekwame spreker het woord zal voeren. Ik ben zijn naam vergeten. Weet jij het soms nog?"

„De naam is mij ontgaan. Maar het doet er niet toe. De leer die daar gepredikt wordt is schoon, en dat is hoofdzaak."

Het verdere van de dag werd gezellig doorgebracht, en om vier uur maakten zij zich gereed de bijeenkomst bij te wonen. Precies om vijf uur stapten zij de zaal binnen en de deurwacht wees hun drie plaatsen op de vierde rij aan. Overigens waren ongeveer alle plaatsen bezet en enkele minuten daarna was de zaal meer dan gevuld. Emma voelde zich vreemd en durfde niet vrij rondkijken. Waar zou Jan zitten? Waarschijnlijk een paar rijen achter haar. Ze had een stille hoop gehad naast hem te zitten en hem aan de Hoekvelds voor te stellen. Een heer van middelbare leeftijd stond van zijn stoel op en kondigde een lied aan. Hij las het eerste vers voor en hoe mooi waren de woorden, alsof ze voor haar geschreven waren.

*Weet dan, dat elke ziel is vrij
Zijn weg te kiezen, waar 't ook zij;*

*Ten hemel dwingt de Heer ons niet
Daar Hij een vrijen wil ons liet.*

Het orgel begon zachtjes de eerste tonen te spelen en de heer keerde zich ondertussen naar zijn plaats terug. Onder de indruk van de woorden keek ze hem peinzend na. Hij wisselde enkele woorden met iemand die naast hem zat. Maar wat was dat? Zij kon haar ogen niet geloven. Daar zat Jan Velthof. Wat moest hij tussen de Kerkleiders doen? Want er zaten nog meer heren. Zij bloosde en sloeg haar ogen neer. Zij gevoelde dat hij naar haar keek. Anna merkte haar verandering op en vroeg wat er gaande was, waardoor zij zich herstelde en bevredigend knikte alsof er niets in haar omging. Na het zingen bad één der heren en daarna zong een Zangkoor een Engels lied.

Toen werd er brood en water rondgediend en Anna fluisterde haar in het oor dat dit het Avondmaal was ter gedachtenis aan de gekruisigde Heiland en elke Zondag bediend werd. Na afloop stond dezelfde heer weer op en zei:

„Ik heet U allen welkom, broeders en zusters, en ben verblijd zovelen aanwezig te zien. Ik ben er van overtuigd dat onze opofferingen hier te zijn zekerlijk beloond zullen worden. Alvorens ik onze hoofdspreker van deze avond zal voorstellen, zullen wij enkele woorden horen van Ouderling Baxter die slechts vier maanden geleden vanuit Amerika in Holland is aangekomen, waar-

na het Zangkoor ons zal vereren met een loflied.” Hij ging zitten en de aangekondigde spreker sprak ongeveer tien minuten in gebroken taal de menigte toe. Emma kon het goed volgen, want ze was wel gewend aan die uitpraak. Ze had medelijden met hem, want ze wist maar al te goed, alhoewel ze twee jaren in Amerika was geweest, hoe moeilijk het was voor haar Engels te spreken. Na het zingen stond de heer weer op en begon: „Ik beschouw het een voorrecht als onze tweede spreker, die de rest van de tijd zal innemen, voor te stellen Ouderling Jan Velthof.” Emma's hart klopte in haar keel, meer hoorde ze niet. Ze keek naar de klok. Er bleven nog veertig minuten over. Anna had haar immers gezegd dat de vergadering tot half zeven duurde. Ze kon het niet geloven. Haar vriend die haar zo had geholpen, die als een grote jongen met kinderen spelen kon. Hij een predikant! Hoe kon dat samen gaan? Rustig stond Jan van zijn stoel op, haalde een bijbeltje uit zijn zak, sloeg het open en las aldus:

„Al ware het, dat ik de talen der mensen en der engelen sprake, en de liefde niet hadde, zo ware ik een klinkend metaal, of luidende schel geworden. En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde.”

Op de rij voor haar zag zij een dame welgevallig naar Jan zitten kijken. Het scheen wel of zij trots op hem was en ze zag niets dan hem. Naast deze dame zat een

lieftalig meisje van een jaar of achttien.

Jan liet zijn vriendelijke ogen over de vergaderden glijden en begon met vastberaden stem: „Mijn geliefde broeders en zusters in het geloof en gewaardeerde vrienden, mijn gemoed is vol om zovelen te zien, met wie ik bekend was voor mijn vertrek naar Amerika en U in zulke goede omstandigheden aan te treffen, vol geloof in Hem, Die de Schepper aller dingen is. In liefde wens ik U hedenavond toe te spreken, met de liefde waarvan Paulus sprak, zoals ik voorgelezen heb. Er gaan zoveel gedachten door mijn hoofd, ik heb zoveel te zeggen, dat ik haast niet weet waar te beginnen.”

Men kon een speld horen vallen. De mensen zaten aandachtig te luisteren, om toch maar geen woord te missen, door zijn heldere stem gesproken. Hij ging voort: „In de eerste plaats ben ik dankbaar mijn moeder weer te ontmoeten, alhoewel het mij verdriet haar alleen te zien. Maar God heeft haar weduwe gemaakt, en dat is ook Gods wil. Ik behoef daarover niet verder te spreken, mogelijk later, omdat het onderwerp thans te teer voor mij is om aan te halen.”

Hij sprak over ondervindingen in Utah, over zijn omgang met enkele der hoge autoriteiten en „ik kan tot U getuigen dat zij ware profeten Gods zijn, mannen naar Zijn keus en welbehagen.” Daarna haalde hij zijn ondervinding aan in het geval van Billie Van Loon, hoe hij door Gods

goedheid gezondheid ontving.

Emma bloosde toen zij het hoorde, hoe durfde hij er zo vrij over spreken. Ze keek naar de klok, het was al half zeven, dus tijd om uit te scheiden, maar hij ging door en niemand scheen om tijd noch uur te geven. Maar Emma voelde of ze plots door de grond zakte...

„Gedurende mijn reis ontmoette ik een oprechte ziel die door verkeerde leerstellingen afgedwaald was. Zelden heb ik iemand ontmoet die oprechter in haar bedoelingen was als zij. En het is onze plicht zulke personen in liefde te laten zien hoe de waarheid hun in dit leven kan vrijmaken, en bekwamen voor het toekomende. Want liefde is het grootste gebod en alleen liefde kan de wereld overwinnen, niet dwang of het zwaard.” Hij ging er nog even op door en eindigde met de aanwezigen te danken voor hun attentie en hoopte spoedig de gelegenheid te hebben nogmaals met ze te vergaderen. Allen bleken voldaan te zijn. Tot slot gaf het Zangkoor een lied ten gehore en tijdens het zingen stond Jan Velthof op, liep naar de dame toe, die voor Emma zat en fluisterde haar iets in het oor. Deze stond op en Jan nam het meisje bij haar arm en zij volgde eveneens. Een schok ging door Emma. Ze durfde het niet geloven. Zou zij zijn meisje zijn? Een jonge Amerikaan eindigde met dankzegging en de dienst was afgelopen.

Emma liep naar achter om de zaal ongemerkt te verlaten. Ach-

ter haar aan kwamen Anna en haar man. Zij zag dat velen om Jan heendrongen en hem een hand gaven. De dame en het meisje stonden vlak naast hem. Hij fluisterde de dame iets in haar oor. „Daar komt mijn reisgezellin aan, waarover ik met U reeds gesproken heb. Ik zal ze aan U voorstellen. Vriendelijk aanspreken hoor, want ze heeft het nodig.” Emma drong zich door de aanwezigen heen om ongezien van Jan naar buiten te komen, maar hij strekte zijn hand uit en zij gevoelde dat deze haar aanraakte. Hij trok haar naar zich toe en zei, zich tot de dame wendende: „Dit is Emma Rolsma waarover ik met U gesproken heb. Emma, mijn moeder.”

Zuster Velthof gaf Emma een vriendelijke groet en zei: „Aangename kennismaking. Ik heb zoveel goed van U gehoord, dat ik blij ben U te ontmoeten.”

Emma stond verlegen te kijken. Wat waren deze mensen veel aangener dan de kennissen waarmee zij omgang had.

„En dit allerliefste meisje is mijn zuster Minnie. Gaan jullie even in het zijkamertje nader kennis maken, dan kom ik straks wel.” Anna Hoekveld drong zich naar Jan toe, stak haar hand uit en zei: „Broeder Velthof, ik ben de nicht van Emma. Zij heeft mij wel verteld dat een vriend haar uitgenodigd had hier te komen, maar wij wisten niet dat U het was. Mijn man en ik zijn in onderzoek.”

Jan keek hen aan en zei: „Het verblijd mij kennis met U te ma-

ken, Broeder en Zuster Hoekveld. Wilt U ook in het zijkamertje gaan, want gaarne wens ik met U aangaande Emma te spreken.”

Het verzoek werd aangenomen en enige minuten daarna sloot Jan zich bij het gezelschap aan.

„U heeft zeker al met elkaar nader kennis gemaakt,” zei Jan. „Wat zegt U van mijn vriendenband, moeder?”

„Zoals gewoonlijk goede keus, hoor! Ik heb Emma gevraagd zo spoedig mogelijk bij ons in Amsterdam te komen logeren; Minnie zal haar een gezellige tijd bezorgen.”

„Waarom gaat U allen niet een uurtje met ons mee?” vroeg Broeder Hoekveld. Het voorstel werd goedgekeurd, en het zestal begaf zich op weg en binnen twintig minuten arriveerden zij in de gezellige bovenwoning en schaalden zich om de tafel. Met behulp van Emma maakte Zuster Hoekveld een boterham klaar en gedurende het gebruik werd er gezellig gekeuvel. Na afloop begon Broeder Hoekveld: „Gedurende de laatste twee maanden hebben wij het Evangelie ernstig onderzocht. Wij begrijpen echter niet wat er bedoeld wordt met plaatsvervangend werk. Ik heb uit Uw toespraak bemerkt dat U een ruime kennis heeft aangaande het Evangelie, Broeder Velthof, en U wilt zonder twijfel ons verder inlichten.”

„Niets liever dan dat, als de anderen het goed vinden”, en dit was ter aller bevrediging.

„Welnu”, ging Jan verder, „U

bent bekend met de vier eerste beginselen, en ik zal ze in het kort herhalen, en daaraan het belangrijk plaatsvervangend werk toevoegen. Ten eerste, geloof in de Vader, de Zoon en de Heilige Geest; ten tweede, bekering van onze verkeerdheden, het woord van wijsheid leven zoals gegeven in de Leer en Verbonden, tiende betalen, de Sabbatdag heiligen, ja in het geheel beter trachten te doen dan men in het verleden gedaan heeft. Of in andere woorden, het goede doen en het kwade nalaten. Deze twee beginselen zijn innerlijk en moeten dagelijks beoefend worden. Het derde beginsel is doop door onderdompeling tot vergeving van zonden, voltrokken door mannen met volmacht bekleed, en het vierde is het ontvangen van de Heilige Geest, door oplegging der handen, om ons in alle waarheid te leiden. En nu Uw vraag. Wat kunnen wij voor onze afgestorvenen doen? Ik heb zelf het voorrecht gehad veel voor de doden te werken. In de eerste plaats wordt voor hen gedoopt. Zoals geschreven staat kan men niet zalig worden zonder gedoopt te zijn, want wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Zonder dat er gepredikt wordt, kan men niet geloven, en degenen die gestorven zijn zonder het Evangelie gehoord te hebben kunnen daarin geen geloof beoefenen. Daarom staat er geschreven dat Jezus na Zijn kruisiging en vóór Zijn opstanding naar de geestenwereld ging en de gevangenen het Evan-

gelie predikte, zodat ook zij konden geloven en zich bekeren. Paulus spreekt duidelijk aangaande de doop voor de doden en Maleachi over het tezamen brengen van de harten der kinderen tot hun ouders, en van de ouders tot hun kinderen. De Bijbel spreekt over het ontvangen van een nieuwe naam en de Leer en Verbonden over het ontvangen van de sleutelen van het Priesterschap.” En zo ging Jan voort te prediken tot bijna middernacht en Broeder Hoekveld zei tot slot: „Ik heb waarlijk genoten van Uw uitleggingen en heb een beter inzicht aangaande deze dingen gekregen. Het is laat geworden, en het is misschien beter dat U allen hier blijft slapen. De logeerkamer is klaar voor Zuster Velthof en Minnie, nietwaar vrouw?”

„Het zal mij zelfs aangenaam zijn dat U blijft, als Broeder Velthof gewillig is op de divan te slapen.”

„Dat is fijn, als ik het nooit minder krijg, kan ik tevreden zijn. Ik heb mijn handkoffer bij me, de grote koffer heb ik naar Amsterdam laten doorzenden.”

„Oh moeder,” riep Minnie uit, „onze koffer is nog bij Zuster Kerver. Wat nu gedaan?”

„Daar zal ik wel voor zorgen,” zei Broeder Hoekveld. Hij schoot zijn jas aan en enkele ogenblikken daarna zat hij op zijn fiets. Zuster Kerver was gelukkig nog niet naar bed. Zij gaf hem de koffer en binnen tien minuten was hij thuis.

„Waarom ga je morgen niet met ons mee?” vroeg Jan aan Emma.

„Dan kan je vanuit Amsterdam

naar Sneek gaan.

„Doe dat Emma,” zei Minnie, „dan gaan wij samen lekker uit. Jan houdt ons wel vrij.”

„Als U het goed vindt, Mevrouw Velthof, en wat zeg jij er van Anna?” Zuster Velthof vond het natuurlijk goed en Anna stemde overeen op voorwaarde dat zij allen spoedig terug zouden komen om haar wederom met een bezoek te vereren. Zij gingen tezamen in gebed en sliepen allen rustig, beïnvloed door de heerlijke dag van opbouw en kennismaking. De volgende morgen spoelde het van de regen. „Als het zo de gehele dag doorregent, blijf ik lekker hier,” begon Minnie. „Ik heb het hier veel te goed naar mijn zin.”

„Je doet net of ze nogal op je gesteld zijn. Als ik Zuster Anna was, had ik je de deur al uitgezet,” plaagde Jan.

„Laat hem maar kletsen hoor, Minnie, je kan zo lang blijven als je wilt. Het spijt mij dat je nu al weg gaat.”

„Jij wordt door iedereen verwend, zusjelijef, maar je bent ook de baby van de familie.” Hij kneep haar zachtjes in haar wang.

„Ik wou dat ik zo'n broer had,” zei Emma vóór dat ze zich bedacht. Zij schrok er zelf van en Jan liep verlegen naar de andere kamer, waar moeder Velthof bezig was met inpakken.

„Ik hoop dat het weer gauw opknapt, moeder, dan kunnen wij met de trein van één uur weg. Ik verlang er naar Amsterdam weer te zien, en vooral Marie met haar man en kinderen.”

„Wij zullen wel met de trein van één uur moeten gaan, want ik heb Broeder Hoekveld een telegram aan Marie laten zenden. Wat zijn het toch lieve mensen. En zo gastvrij. Ik geloof dat er heel veel goede zielen buiten het Evangelie zijn.”

„Niet te vergeten Emma, zij is een lief meisje, alhoewel geen lid der Kerk.”

Zuster Velthof zei daarop niets, maar gevoelde dat haar zoon veel belang in Emma stelde.

De tijd van vertrek was aangebroken. Het regenen had opgehouden. Anna bracht ze naar de trein en haar man kwam nog even bij het station allen gedag zeggen. De trein rolde het station uit en stilzwijgend zaten zij tezamen bezig met hun eigen gedachten.

„Wat zijn jullie allemaal vervelend stil,” begon Minnie, „als het zo de gehele reis maar niet blijft, anders verveel ik mij.”

„Ik begrijp wel dat mijn praatgraag zusje het te stil vindt. Heeft zij nog zoveel praats, Moeder?”

„Het zou beter zijn als zij wat meer luisterde, en minder sprak,” zei moeder.

„Er valt niets te luisteren. Want wij zitten allemaal alsof wij onze tongen verloren hebben, en als ik niet begin, dan horen wij niets alvorens wij Amsterdam bereikt hebben. De coupé zou van stilte spoorziek worden.”

Emma moest lachen of ze wilde of niet. Wat een echt zorgeloos meisje. Heerlijk om zo te zijn.

„Je hebt gelijk, Minnie,” zei zij, „laten wij eens echt gezellig zitten keuvelen. Dat zal mij ten-

minste beter doen gevoelen.” Haar gedachten waren in Sneek. Zij was blij er heen te gaan en toch zag zij er tegen op. Zij was blij dat Minnie haar gedachten verstoorde.

„Vertel jij eens wat aangaande Utah, Jan”, zei Minnie.

„Goed dan. Ik zal beginnen met mijn vertrek van Holland drie jaren geleden. Ik had toen mijn plan opgemaakt, als ik een meisje aantrof zoals mijn allerliefste zusje, dan ben ik verkocht. Ik heb er niet één zoals jij kunnen vinden en daarom ben ik nog vrij.” Moeder Velthof lachte smakelijk. Die jongen had ook altijd wat anders. Jan keek schuin naar Emma, die hem aan zat te kijken. Vlug draaide zij haar hoofd om, keek naar buiten en zei: „Daar heb je Schiedam al.” De trein stopte voor het in- en uitstappen van passagiers. Een jongen liep vlug langs de coupé's met een mand vol lekkers.

„Hij heeft warempel Kwatta's. Die moet ik proeven hoor; hé vriend,” riep Jan, „geef mij een half dozijn Kwatta-repen.”

„Waarom zes, Jan, wij zijn met z'n vijven,” vroeg moeder.

„Twee voor mijn zusje, natuurlijk. Een kinderhand is gauw gevuld. Dan is zij het verdere van de reis tenminste zoet.”

Minnie stond op en frommelde zijn haren door elkander. „Dat doe ik voor je straf, plaaggeest, en als je niet gauw ophoudt, stuur ik je terug naar Amerika.”

En zo werd de reis onder veel plezier en gebabbel voortgezet. Den Haag werd gepasseerd waar

Jan met gretige ogen zijn blikken over de stad liet glijden. Behouden en wel kwamen zij in Amsterdam aan, waar Marie met haar man en kinderen bij het Centraalstation stonden te wachten. Marie haar huis zag er netjes uit. De tafel was keurig gedekt met een sneeuw wit tafellaken waarop een gebloemd servies en mooi bewerkte drinkglazen stonden. Tussen alles in lag groen en op het midden van de tafel stond een groot bloemstuk. Op het bord van Jan lag een telegram aan hem gericht. Hij brak het open en las: „Welkom thuis. Kom ons spoedig bezoeken. Familie Arie Velthof.” Het diner was overheerlijk en Jan kon niet nalaten zijn zuster Marie hartelijk te bedanken voor al het goede. „Zodra mijn kist aankomt, moet je met je man en kinderen bij moeder komen dan ben ik er zeker van dat er voor jullie allemaal wat in is.”

's Avonds bracht Jan in het huis van zijn moeder door, waar buiten Minnie, Emma en Marie en haar familie ook de zendelingen der gemeente aanwezig waren. Er was gezorgd voor roomijs en gebak, en allen voelden gelukkig. Emma moest die nacht bij Minnie slapen en zij lagen minstens nog een uur te keuvelen alvorens zij hun ogen sloten. „Ik gevoel mij zo thuis bij je, Minnie, en ik weet dat ik jou in vertrouwen enkele dingen kan vertellen. Heeft Jan over mij gesproken?”

„Niet tegen mij, maar wel heb ik hem met moeder horen praten, en ik heb gemerkt dat hij veel belang stelt in je levenslot, dat

niet al te rooskleurig schijnt te zijn. Anders is mij niets bekend." „Dan zal ik je enige dingen vertellen. Niet om medelijden op te wekken. Geenszins, want de laatste weken hebben nieuw licht op mijn levenspad geworpen. Sinds ik Jan heb leren kennen ben ik anders gaan denken, en daardoor heb ik nieuwe vriendschap gekregen. Door te zijn zoals Jan zegt, krijgt men een beter gehalte vrienden, met edeler karakters. Toevallig ontmoette ik hem in een der scheepvaartgebouwen in New York, of laat ik niet zeggen, toevallig, want hij zegt dat het 's Heren wegen zijn. Alsof hij een gedachtenlezer is vroeg hij mij of hij mij in mijn moeilijke omstandigheden helpen kon. Door zijn vertrouwelijkheid kon ik niet nalaten mijn levensgeschiedenis in het kort te vertellen; waarom ik genoodzaakt werd mijn ouderlijk huis te verlaten, en later naar Amerika was gegaan, en dat ik het plan heb opgenomen naar mijn ouders terug te keren en ze hun fouten te tonen. Hij heeft mijn zienswijze geheel veranderd. Eerst wilde ik er niets van weten, maar later,

op wonderbaarlijke wijze, door tussenkomst van Billie Van Loon, waarover hij in Rotterdam in de vergadering heeft gesproken, zag ik in dat hij gelijk heeft, door mijn eigen verkeerdheden in te zien. Deze week zal ik naar mijn ouders terugkeren. Het zal mij veel moeite kosten, wat Jan mij heeft aangeraden, te doen. Beloof mij, Minnie, mij te schrijven, zodat ik verbinding mag houden met de heerlijke invloed, die ik hier gevoel."

„Je kan op mij rekenen, Emma. En ik zal je iets zeggen. Wij hebben een broer in Groningen wonen, waar Jan spoedig heen zal gaan om hem te bezoeken, en ik zal hem aanraden over Sneek te gaan."

„Dat vind ik lief van je, maar Jan zal denken dat ik het gevraagd heb, en ik wil hem geenszins verplichtingen opleggen."

„Laat dat maar aan mij over. Het is nu tijd om te slapen. Wel te rusten, Emma."

Zij gaf haar een kus, en zij vielen in slaap gelijk twee dikke vriendinnen.

(Wordt vervolgd).

De jongeling zeide tot Hem: Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af: wat ontbreekt mij nog?

Jezus zeide tot hem: zo gij wilt volmaakt zijn, ga heen, verkoop wat gij hebt, en geef het de armen, en gij zult een schat in de Hemel hebben, en kom herwaarts, volg Mij. (Mat. 19 : 20-21)

ERE ZIJ GOD, in de mensen een welbehagen

door Ouderling Rinze Schippers.

*

(Vervolg van pagina 23)

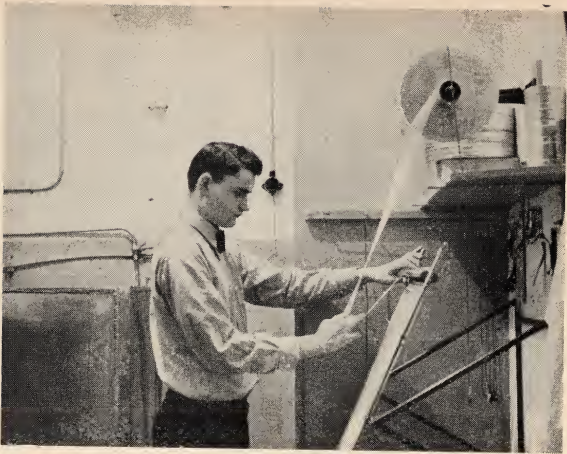
Wanneer wij werkelijk behoren tot de mensen van goeden wille, dan geven wij acht op de stem van Gods dienstknechten en spannen ons in om het verlossingswerk voor de doden te verrichten. Onze vaderen kunnen niet zonder ons, maar wij ook niet zonder onze vaderen zalig worden.

Zij hebben hun werk gedaan en slapen nu, wij zijn nu geroepen, het onze te doen, hetwelk het grootste is dat mensen op aarde ooit volbracht hebben. De hulp en de zegen des Heren is met ons bij dit werk. Nog zijn wij in de gelegenheid ongehinderd het nasporningswerk naar ons voor­ geslacht te doen. Laat ons deze kans niet ongebruikt voorbij laten gaan. Laat ons niet traag zijn in het volbrengen van het grootste dat mensen op aarde ooit zullen volbrengen.

Hoe belangrijk deze taak voor alle heiligen wel is moge blijken uit de velerlei maatregelen welke

het Presidentschap der Kerk heeft genomen en nog steeds neemt om dit werk mogelijk te maken. Ook de Nederlandse Zending werd reeds jaren geleden geroepen haar deel bij te dragen om dit werk voor alle leden mogelijk te maken. Zoals in vele andere landen der wereld wordt ook hier met grote ijver gewerkt aan de verfilming van alle voor het genealogisch onderzoek belangrijke registers enz., waardoor het ook voor de leden buiten Nederland mogelijk is geworden het verlossingswerk voor de doden te vervullen. Ettelijke millioenen namen en gegevens werden op deze wijze reeds vanuit Nederland in de archieven der Genealogische Vereniging der Kerk in Salt Lake City verzameld om gebruikt te kunnen worden door de leden die verlangend zijn Gods geboden te vervullen.

Naast deze opdracht tot verfilming der in Nederland aanwezige bescheiden, werd onze taak in de

Br. Johannes Kleyweg bezig met het opwickelen van de films op de ontwikkelrekken. Daarna worden de films in series van 5 stuks ontwikkeld, gefixeerd gespoeld en gedroogd.

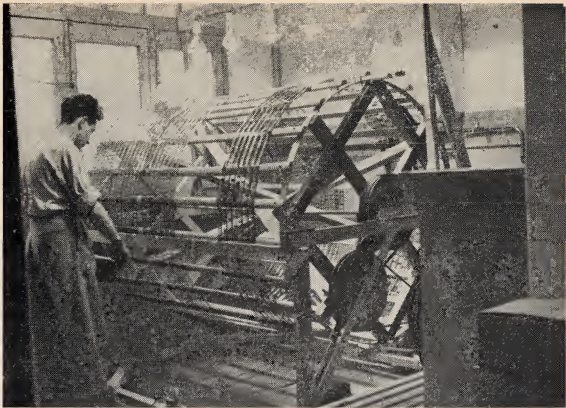
Nederlandse Zending nog meer uitgebreid. In de loop van het afgelopen jaar werd in opdracht van de Autoriteiten der Kerk een Microfilm Laboratorium ingericht met moderne apparatuur. Moeite noch kosten werden gespaard om de beschikking te krijgen over deze goed ingerichte werkgelegenheid. Dit laboratorium doet dienst als verwerkingscentrum voor alle films uit Nederlandse, Engelse en W. Duitse zendingen en mogelijk in de toekomst uitgebreid met het werk van andere omringende zendingen.

Dagelijks worden duizenden meters films ontwikkeld, en op an-

dere wijze verwerkt. Het vraagt heel veel inspanning, ijver en toewijding van de broeders die met het werk worden belast.

Als getrouwe leden der kerk vervullen zij echter hun taak met liefde, zowel in de archieven als in het laboratorium. Sommigen zijn nog jong in het werk, maar hun bereidwilligheid ertoe maakt het mogelijk dat dit zo belangrijke werk zonder stoornissen kan verlopen.

Het zijn zeker niet alleen de Autoriteiten der Kerk of de aangestelde leden die dit werk mogelijk maken. Zeer veel medewerking mogen wij ondervinden van

Br. Richard Frölich bij het film-droogapparaat. Hierop kunnen 300 meter film per uur gedroogd worden.

de Algemene Rijksarchivaris Jonkheer Graswinkel en zijn staf van medewerkers in het land. Ook van de zijde van kerkelijke archieven ondervinden wij heel vaak grote waardering voor ons werk, die gepaard gaat met alle denkbare medewerking. Om dit te illustreren zou ik willen vermelden de moeite en inspanning die de Zeereerw. Heer H. Hens, als archivaris van het Bisdom Den Bosch zich heeft getroost. Hij heeft alle doop-, trouw- en begraafregisters bijeengebracht, ze geïnventariseerd en ten slotte ter onzer beschikking gesteld om te worden verfilmd. Zo vinden wij overal veel lof, waardering, en vooral veel mede-

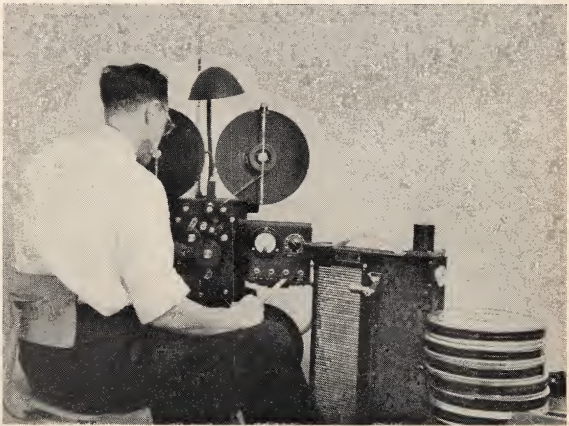
werking bij het grootse werk, dat onder Gods inspiratie en door inspanning van alle medewerkers wordt gedaan.

Het zou nog vele bladzijden vullen, indien ik alle ondervindingen zou moeten verhalen, waardoor mijn getuigenis omtrent de waarheid van dit werk werd versterkt. Ook kan ik niet allen persoonlijk danken voor hetgeen zij deden, maar een paar uitzonderingen moet ik toch hier wel maken. Het was met veel leedwezen dat wij een van onze beste medewerkers naar Zion zagen optrekken.

Ouderling Jan Schippers heeft gedurende vier jaar zijn volledige krachten en talenten gegeven ten dienste van het Microfilmwerk.

Een hoekje van de controle-afdeling. Onder leiding van Br. Geminianus Diender worden de films zeer nauwkeurig op fouten gecontroleerd en zo nodig verbeterd.

Nadat de negatieffilmen nauwkeurig zijn gecontroleerd, worden ze op spoelen van 300 meter gezet, waarna ze door middel van de z.g. Printmachine op positieffilm worden overgedrukt door Broeder Rinze Schippers.

Zijn steun en wijze raadgevingen waren steeds van grote waarde. Wij weten dat de Heer hem in Zion voor zijn getrouwheid zal zegenen.

Ook ouderling Geminianus Dien-der verdient een oprecht woord van waardering voor de ernst en ijver waarmee hij reeds vele jaren dit werk helpt bevorderen.

Eveneens zullen wij nog heel lang de meest prettige herinnering houden aan ouderling Wayne Fox. Broeder Fox heeft ongeveer negen weken lang zijn lieve vrouw en kinderen in Zion achtergelaten om ons in die tijd met grote kennis van zaken bij de inrichting van het laboratorium en de ingebruikstelling der machines zijn steun te geven. Als vriend en medewerker zagen wij hem slechts weer node gaan en als huisgenoot van het Zendingshuis wordt hij nog steeds gemist. Ten

slotte zij het mij vergund namens alle medewerkers dank te zeggen aan onze geliefde Zendingspresident, Pres. Van Dam, voor de grote belangstelling en alle medewerking die hij ons geeft om in dit gedeelte van Gods' wijngaard te arbeiden.

Het is mijn oprechte wens dat de Here U allen moge zegenen, en dat U allen er aan zult medewerken om „...de harten van de vaders tot de kinderen te keren, en de kinderen tot de vaders, opdat de aarde niet met een vloek zou geslagen worden”, uit liefde tot Uw Hemelse Vader en tot Uw voorouders.

Opdat wij aan het eind allen tezamen kunnen zingen: „Ere zij God, in de Mensen een welbehagen”.

Ouderl. Rinze Schippers.

Leider van het Microfilmwerk
in de Nederlandse Zending.

De Voorjaarsconferenties

der verschillende districten zullen op de volgende data gehouden worden:

Utrecht:	Zondag 12 April
Rotterdam:	„ 19 April
Groningen:	„ 26 April
Arnhem:	„ 10 Mei
Amsterdam:	„ 17 Mei
O.O.V. Pinksterconferentie	24 Mei
Den Haag:	„ 31 Mei
Antwerpen:	„ 14 Juni

De vergaderuren en plaatsen zullen nader worden bekend gemaakt.

Natuurlijk zien wij U ook!

O.O.V. Pinksterconferentie te Rotterdam 23 - 24 - 25 Mei

EN DIT IS HET EEUWIGE LEVEN . . .

Wanneer wij deze tekst, welke wij kunnen vinden in Joh. 17 : 3 en welke in zijn geheel als volgt luidt:

„En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt”, door ons heen laten gaan, dan lijkt het zo op het eerste gezicht niet zo erg moeilijk, om dit eeuwige leven deelachtig te kunnen worden, want de meesten van ons denken, dat wanneer we in God geloven en wanneer we er van overtuigd zijn, dat Jezus Christus Zijn Zoon is, wij Hem voldoende kennen om dit eeuwige leven te kunnen beërven. Maar zo gemakkelijk is aan de voorwaarden vervat in deze tekst niet te voldoen, want er zullen nog heel wat jaren moeten voorbijgaan en ons nog heel wat moeilijkheden en beproevingen worden opgelegd en wij zullen nog een hele grote mate van liefde en geduld moeten betrachten in onze levensperiode hier op aarde, vóór wij God de Vader en Zijn Zoon kennen, zoals Zij ons kennen.

Wij denken zo vaak, dat we iemand of iets door en door kennen, zodat verdere studie hierover eigenlijk overbodig schijnt en dat we beter doen onze kennis op een ander gebied uit te breiden, maar hierdoor verflauwt onze oorspronkelijke belangstel-

ling en loopt onze kennis over een betreffende zaak of persoon ontstellend snel terug. Wanneer het hier een aangelegenheid, kwestie of persoon betreft, welke niet van al te groot belang is, dan zal zulks de verdere ontwikkeling van onze eigen persoonlijkheden niet noemenswaard schaden, maar wanneer het het Evangelie aangaat, of waarden welke wij door het Evangelie of door God hebben verkregen, zoals vriendschap en liefde, dan kan zulk een verflauwing van de belangstelling een geduchte hinderpaal opleveren in de vooruitgang en groei van onze eigen karakters en die van anderen.

Wij weten allen, dat Christus de openbaring van Zijn Vader in den vleze was, dat Hij was gezonden als voorbeeld voor ons allen, en dat wij alléén Zijn voorbeeld kunnen volgen, wanneer wij de principes, volgens welke Hij leefde en handelde kunnen **begrijpen**, want waarvoor hebben wij anders ons verstand en onze zinnen gekregen, dan om de dingen, die wij op onze levensweg ontmoeten te kunnen omvatten en leren kennen? Wat wij **begrijpen**, **kennen** we en daarom moeten wij trachten dóór Jezus Christus God de Vader te leren **kennen**.

Maar wij zullen nooit in staat zijn één van beiden te verstaan, wanneer wij onszelf niet begrijpen,

wanneer wij onze eigen gevoelens niet kunnen realiseren of analyseren, wanneer onze eigen reacties en beweegredenen raadselen voor ons zijn. Wij kunnen God de Vader en Jezus Christus niet aanschouwen en betasten, zoals wij dat onszelf kunnen doen. Onze eigen lichamen en geesten zijn de bewijzen van Goddelijkheid van onze Vader in de Hemel, want we weten, dat we naar Zijn beeld en gelijkenis zijn geschapen en dat in ons alle mogelijkheden liggen om eens te worden zoals Hij nu is. Maar niet vóórdát we onszelf kennen, zoals Hij ons kent en niet vóórdát wij Hem kennen, zoals Jezus Christus Hem kent.

In 1 Timotheus 3 : 16 lezen we: „En buiten alle twijfel, de verborgenheid der godzaligheid is groot; God is geopenbaard in het vlees, is gerechtvaardigd in de geest, is gezien van de engelen, is gepredikt onder de heidenen, is geloofd in de wereld, is opgenomen in heerlijkheid.”

Ook deze tekst geeft ons een duidelijk bewijs, dat wij dóór Jezus Christus een grotere kennis van God kunnen verkrijgen en dat we op deze manier ook de grondslag leggen voor een betere zelfkennis, welke weer essentieel is voor een groter begrip en een dieper besef van de heerlijkheid van zowel God de Vader als Jezus Christus.

In Leer en Verbonden, Afd. 93 : 35 staat geopenbaard:

„De elementen zijn de tabernakel van God; ja, de mens is de tabernakel Gods, zelfs de tempel.....”

Waar kunnen we een groter bewijs vinden van de nauwe verbondenheid van ons menselijk bestaan hier op aarde met onze Vader in de Hemel? Waar staat duidelijker uitgedrukt, dat in ons dezelfde mogelijkheden sluimeren en dezelfde machten kunnen worden ontplooid als welke God sinds onheugelijke tijden gebruikte en nog steeds gebruikt? Waar kunnen we beter lezen, dat wij, nietige mensen, als 't ware goden in embryo zijn?

Maar wanneer we aan deze mogelijkheden en machten denken dan moeten we ook beseffen, dat we alleen aan het doel hiervan kunnen beantwoorden, wanneer we deze gebruiken in dienst van onze medemensen, want voor geen andere reden hebben wij onze talenten en gaven gekregen dan om ze te vergroten in dienstbaarheid, in ons werk voor God en onze naasten.

Hieruit concluderen we ook weer de onverbreekelijke samenhang van het eerste en tweede gebod en het daarop betrekking hebbende vers in Mattheus 25:

„Voorwaar zeg ik u: voor zoveel gij dit een van mijne minste broederen gedaan hebt, zo hebt gij het Mij gedaan.”

Uit het voorafgaande kunnen wij de grote mogelijkheden nagaan, die voor ons openliggen, wanneer wij bereid zijn Jezus Christus nader te willen leren kennen, maar wij kunnen dan tevens inzien welke verantwoordelijkheden en verplichtingen hier tegegelijkheden en machten denken, kunnen niet zeggen, dat we Gods'

geboden leven, wanneer we alleen de Schriften bestuderen, veel in de Kerk werken en ons ontwikkelen om ZELF vooruit te komen, indien we geen belangstelling en liefde koesteren voor de mensen om ons heen, indien we Gods' gaven, zoals liefde en vriendschap tegenover onze naasten verwaarlozen, indien we in feite niet stilstaan bij het feit, waarom God ons liefde en vriendschap en het EVANGELIE gezonden heeft.

Wanneer we niet begrijpen, dat er evenwicht in onze verhoudingen dient te bestaan, dat alleen door matigheid en liefde en geduld dit evenwicht kan worden verkregen, dan zullen we nooit beseffen, dat noch naar de éne kant, noch naar de andere kant de balans mag doorslaan. Wij zullen God nooit leren kennen, wanneer we niet bereid en gewillig zijn onszelf in onze ware proporties te zien en wanneer we onze belangstelling voor onze medemensen slechts bepalen tot oppervlakkigheden, want wanneer we dit laatste doen klinkt ons steeds als waarschuwing in de oren:

....voor zoveel gij dit een van Mijne minste broederen gedaan hebt, zo hebt ge dat Mij ge-

daan..."

Wij kunnen God alleen leren kennen, door met Hem in contact te komen, want zonder contact met iets of iemand is geen kennis hieromtrent mogelijk. Contact met onze naasten is heel gemakkelijk tot stand te brengen, indien we onszelf maar in liefde openstellen voor anderen en contact met God kunnen we verkrijgen door te bidden en door Hem in gebed te vragen ons met Zijn Geest te willen vervullen, wanneer we de Schriften bestuderen of wanneer we in Zijn dienst werkzaam zijn.

Maar contact is noodzakelijk en van essentieel belang bij het verkrijgen van kennis over zaken en personen, en aangezien er zonder kennis geen liefde kan bestaan, zullen wij nooit het eerste en het tweede gebod kunnen leven, indien wij ons niet de moeite getroosten waarachtige kennis omtrent God, onszelf en onze medemensen te verkrijgen en zullen wij nooit in staat zijn het eeuwige leven deelachtig te worden, waarvoor als eerste voorwaarde wordt gesteld:

....dat zij U KENNEN, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt."

Andrée.

Gij zult niet begeren uws naasten huis, gij zult niet begeren uws naasten vrouw, noch zijnen dienstknecht, noch zijnen dienstmaagd, noch zijn os, noch zijn ezel, noch iets, dat uws naasten is. (Exo. 20:17)

NIEUWS UIT AMERIKA

Twee Heiligen der Laatste Dagen zetelen in het Ministerie van President Eisenhower.

In het Januari-nummer werden onze lezers ingelicht over de verkiezing van Apostel Ezra Taft Benson tot Minister van Landbouw.

Als nadere bijzonderheid dient vermeld dat Apostel Benson de eer had de eerste vergadering van de nieuwe ministerraad te openen door gebed.

Zuster Ivy Baker Priest van Bountiful, Utah, werd benoemd als Schatbewaarster der Verenigde Staten. Zij werd geboren te Kimberly, Sevier County, Utah en was de dochter van O. D. en Clara Baker. Nog als kind verhuisde haar familie naar Bingham, Utah, waar zij haar middelbare studiën voltooide. Als oudste van zeven kinderen was zij genoodzaakt de Universiteit als eerste-jaarsstudente te verlaten om in het onderhoud van haar

familie te voorzien toen haar vader ziek werd. Zij werkte voor de Mountain States Telephone and Telegraph Company en werd spoedig opzienster. Later werkte zij voor de grote firma's Z.C.M.I. en Auerbachs te Salt Lake City. Terzelfdertijd gaf zij avondlessen in Amerikaanse geschiedenis en burgerschap.

In 1935 huwde zij Roy Priest, een bekend zakenman in een meubelbedrijf. Zr. Priest werd vervolgens in 1938 benoemd tot de loonraad en zij trad op als bemiddelaarster voor een regularisatie van de eerste vrouwelijke minimum loonwet in de staat. Zr. Priest's activiteit strekte zich niet alleen uit in het behandelen van burgerbelangen, maar ook in de O.O.V.- en de Z.H.V.-organisaties van onze Kerk. Zij is de moeder van drie kinderen.

De Redactie.

TIENDE en de FISCUS.

Voor de leden is het van belang om te weten, dat sedert enige tijd nieuwe voorschriften van kracht zijn voor vermindering op de loonbelasting en/of inkomstenbelasting.

Tiende en vastengave vallen onder de categorie giften aan kerkelijke instellingen.

Onder overlegging van schriftelijke bewijsstukken (tiende-kwitanties) kan aan de Inspecteur

der Directe Belastingen vermindering van loonbelasting worden aangevraagd voor het jaar 1953, mits men in 1952 aan de loonbelasting was onderworpen.

Vermindering wordt alleen verleend indien en voor zover de in 1952 gedane giften in totaal meer bedroegen dan 2% van het in 1952 genoten loon (nadat dit is verminderd met de beroepskosten en de persoonlijke verplichtingen)

mun
 en tevens f 100,— te boven ging. De vermindering bedraagt maximaal 3% van het op de voet van de vorige zin verminderde loon. Indien de belastingplichtige voor het jaar 1952 of 1953 voor een

aanslag in de inkomstenbelasting in aanmerking komt, kan hij de vermindering echter alleen aanvragen bij zijn aangifte voor de inkomstenbelasting.

Nieuw Kerkgebouw in Dordrecht.

De Nederlandse Zending verheugt zich de aankoop mee te delen van een nieuw kerkgebouw in de stad Dordrecht. Zeven en veertig jaren lang was deze gemeente genoodzaakt haar bijeenkomsten te houden in een gehuurd gebouw in de Museumstraat.

Ouderling Arnold Sieverts en het gemeente-presidentschap, dat hem verleden zomer hielp in het uitzoeken en inspecteren van de enkele liggingen, die ons aangeboden werden, hebben zeer veel bijgedragen tot dit nieuw bezit. Niettegenstaande de aankoop maar voltrokken werd, nadat Br. Sieverts naar huis was teruggekeerd, toch werd veel van het eerste detailwerk door hem verricht. Na goedkeuring verkregen te hebben van het Eerste Presidentschap, werd het gebouw op 15 October aangekocht. Onmiddellijk werd door de Gemeenteleden, onder de kundige leiding van Ouderlingen Zeeman en Van Corler,

gewerkt om het gebouw opnieuw te vervormen en in te richten. De schuifdeuren tussen twee ruime kamers op het gelijkvloers werden verwijderd en aldus ontstond een zitzaal voor ongeveer 75 mensen. De hardhouten vloeren werden geschrabd en gereinigd; verwarming

De voorgevel van het deftig herenhuis, waar de deuren nu openstaan voor kerkdiensten en activiteiten.

Het mooie interieur van het kerkgebouw te Dordrecht.

Het Priesterschaps- en Z.H.V.-lokaal.

en verlichting werden geïnstalleerd, verscheidene kamers werden gepapierd en geschilderd. Het voltooid gebouw heeft nu, benevens de vergaderzaal, verscheidene mooie klaslokalen, een breed gecombineerd Priesterschaps- en Z.H.V.-lokaal, een keuken, ruimte in het souterrain voor fietsstalling en opberging en woonvertrekken op de derde verdieping voor een lid-huisbewaarder. Er is ook een mooie tuin verbonden aan het huis met een in- en uitgang op straat.

Formeel gebruik van het gebouw begon in December met 110 aanwezigen in de avondmaalvergadering. De inwijdingsdienst zal plaatsgrijpen nadat al het werk voleindigd is en een afgevaardigde van het Eerste Presidentschap in de toekomst onze zending bezoekt.

Wij zijn onze Hemelse Vader zeer dankbaar dat we dit kerkgebouw mogen voegen bij de andere aangekochte eigendommen, die onze Kerk in Nederland bezit. Wij danken ook al degenen die geholpen hebben om dit ontwerp te verwezenlijken, in het bijzonder de leden van de Dordrechtse Gemeente, waar velen lange uren gewerkt hebben om het gebouw voor gebruik open te stellen. Deze flinke gemeente mag met hoop opzien naar een periode van toenemende activiteit en vele zegeningen, wanneer zij nu haar vergaderingen kan houden in haar eigen huis.

De Redactie.

PELGRIM

*'k Ben pelgrim ...
En op tocht ...
Een pelgrimstocht ...*

*Lokkend lied
Voert me mee
Naar volle zee*

*Heimweestem
Roept me op
Naar hoge top*

*Pelgrimstocht
Leidt me thuis
Naar 't Vaderhuis.*

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster“ voor onze zonnige jeugd.
Verzorgd door Zr. Ann C. Okker.

Een verrassing voor Tom.

door Rosalie W. Doss.

*

Tom woonde met zijn vader en moeder op een grote bananenplantage te Costa Rica.

Tot voor enkele maanden geleden had Tom in de Verenigde Staten gewoond. Toen had zijn vader een betrekking als bedrijfsleider op een plantage aangenomen en daardoor was Tom in dit prachtige land van Midden-Amerika komen wonen.

Tom hield van zijn nieuwe huis in de weelderige groene Tropen, maar het meest van alles hield hij nog van zijn nieuwe vriend Ramon. Ramon woonde op een nabijgelegen plantage. Eens per week kwam hij Tom bezoeken. Ramon leerde Tom heel veel dingen over zijn nieuwe huis. Hij vertelde hem welke van de vreemde, tropische vruchten hij kon eten en hoe hij niet zou verdwalen in het dichte bos. Ramon leerde Tom ook hoe hij Spaans moest spreken. Tom hield van de muzikale klank van de Spaanse woorden.

„Ik wou, dat je iedere dag even over kwam wippen, Ramon. Dan zou ik al gauw Spaans met je kunnen spreken,“ zei Tom op zekere dag. Ramon schudde bedroefd het hoofd. „Ik wou, dat ik je vaker kon opzoeken, maar de andere dagen heb ik thuis allerlei karweitjes te doen.“

Tom zuchtte. „Het is zo eenzaam hier. Ik wou, dat we dichter bij elkaar woonden.“

Toen spreidde zich een grote glimlach over Ramons bruine gezicht uit. „Ik ken iemand, die zal maken, dat je je niet meer zo eenzaam voelt, en hij kan je ook in het Spaans leren tellen. Hij zal een goede leraar en een goede vriend zijn.“

„O, ja,” zei Tom gelukkig. „Waar woont hij? Kan ik hem opzoeken?”
 „Ik zal hem de volgende keer, dat ik kom, meebrengen”, beloofde Ramon. „Hij kan bij je blijven wonen.”

Tom wist niet zeker, of hij dit wel mocht aannemen, vóór hij het zijn moeder had gevraagd. Dus zeide hij: „Ons huis is maar klein. Ik denk, dat ik het beter eerst aan mijn moeder kan vragen.”

„Oh, ik denk niet, dat deze leraar veel last zal veroorzaken. Hij zal niet veel ruimte in beslag nemen,” zei Ramon met een ondeugende twinkeling in zijn bruine ogen. „Maar als je het wilt, zal ik je moeders toestemming zelf wel vragen.”

Toen ze bij het huis kwamen aarzelde Ramon en hij zeide: „Tom, wil je even wachten? Ik zou je moeder graag even alleen willen spreken.”

Tom stemde toe, maar hij zag niet in, waarom Ramon zó geheimzinnig moest zijn over zijn nieuwe leraar.

Na enige tijd kwamen Ramon en Toms moeder weer naar buiten. Beiden glimlachten.

Toms moeder zeide: „Tom, Ramon wil dat deze leraar een speciale verrassing voor je zal zijn en dus kunnen we niets meer over hem vertellen. Hij is heel anders dan alle andere leraren, die je hebt gehad, maar ik ben er zeker van, dat je hem erg aardig zult vinden.”

Tom kon nauwelijks wachten tot het volgende bezoek van Ramon. En hij kon er niets aan doen, dat hij zo nu en dan bij zijn moeder kwam zeuren om hem toch nog iets meer over zijn nieuwe leraar te vertellen.

„Hoe ziet hij er uit, Moeder,” vroeg Tom.

Zijn moeder dacht een ogenblikje na en zei toen: „Wel, ik geloof, dat hij nogal een eigenaardige kerel is. Hij gaat erg bont gekleed.” Tom wist nu helemaal niet, hoe hij het had! Zijn nieuwe leraar en vriend werd elke minuut geheimzinniger.

Tom probeerde zijn moeder nog verder uit te horen, maar alles wat ze wilde zeggen was: „Dat is de verrassing van Ramon. Ik beloofde het niet te zullen vertellen en ik mag mijn belofte niet breken. Ramon doet dit om jou gelukkig te maken, dus mogen we zijn geheimpje niet bederven.”

Toen de dag van Ramons bezoek eindelijk was aangebroken, stond Tom aan het grote hek van de plantage op hem te wachten. Ten slotte zag hij Ramon het slingerende bospad afkomen. Hij was nog maar een klein stipje in de verte. Toen hij dichterbij kwam voelde Tom een groot gevoel van teleurstelling in zich opkomen. Ramon was alleen! Er was niemand bij hem. Na al dat geheimzinnig gepraat had de nieuwe leraar maar besloten helemaal niet te komen!

Maar wacht! Wat troonde daar op Ramons schouder? Het was een grote groene, geel-rode papegaai.

„Hier is je nieuwe vriend en leraar, Tom,” zei Ramon, terwijl hij op

de papagaai op zijn schouder wees. „Zijn naam is De Generaal. Hij kan uitstekend Spaans spreken. En hij weet nog heel wat andere Spaanse woorden ook.

„Hij ziet er inderdaad „anders” uit!” lachte Tom, toen hij De Generaal van Ramon overnam.

De Generaal ging gemakkelijk op Toms schouder zitten en zei: „Bueno!”, in het Spaans betekent dit „goed” en het is een uitdrukking die je gebruikt, wanneer je bijzonder met iets ingenomen bent. „Wel, was de verrassing waard om op te wachten?” vroeg Toms moeder, toen zij naar buiten kwam om Ramon en de Generaal te begroeten.

„O, ja!” zei Tom gelukkig. „Hij is inderdaad de meest ongewone leraar, die ik ooit heb gehad; maar ik weet, dat we dikke vrienden zullen worden. En moeder, ik ben zo blij, dat U en Ramon het geheim gehouden hebben. Want het is de mooiste verrassing, welke ik ooit heb gehad!”

Het binnengaan van de Kerk.

Als ik de Kerkdeur binnenga,
dan ben ik muisjesstil,
Ik ben dan rustig en bedaard,
omdat de Heer dat wil.

En in de Kerk dan weten wij:
Dit is het Huis des Heren;
Waar wij eerbiedig en vol dank
Zijn Woorden willen leren.

GEHOORZAAMHEID.

Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijne geboden.....

Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren.....

(Joh. 14 : 15, 23).

.....Men moet Gode meer gehoorzaam zijn dan de mensen.

(Hand. 5 : 29).

En wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet hetgeen Ik zeg?

(Luc. 6 : 46).

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Zr. Clara Borgeson werd onlangs aangesteld om Zr. Louise Bos op te volgen als leidster van het Jeugdwerk in de Nederlandse Zending.

Zr. Bos werd overgeplaatst naar Haarlem om speciaal zendingswerk te verrichten in haar familie- en vriendenkring vooraleer naar haar thuis in Amerika terug te keren.

Wij betuigen haar onze dank en waardering voor het fijne werk dat ze gedaan heeft als overzienster van het Jeugdwerk in de Zending.

Zr. Borgeson staat voor deze verantwoordelijke positie, niet alleen bevoegd door haar scholing, maar ook door haar ondervindingen thuis in de Kerk.

Haar woonplaats is in Santaquin, Utah, waar zij actief was in de verschillende hulpverenigingen van haar wijk. Zij voltooide haar studies aan de Brigham Young Universiteit, waar zij het diploma als accountant verwerf. Wij wensen haar succes en vreugde in deze nieuwe roeping en wij weten dat het Jeugdwerk zal blijven groeien onder haar bekwame leiding.

Zr. Clara Borgeson.

GEHUWD:

Marinus Christiaan Giezenkamp met Janna Dennis, 27 Augustus 1952 te Rotterdam.

Janna Dennis met Marinus Christiaan Giezenkamp, 27 Augustus 1952 te Rotterdam.

Gezina Gerda Kramer met Reinier Slijkhuis, 24 December 1952 te Arnhem.

INGEZEGEND:

Kabel, Hendrika Alida, 4 Januari 1953 te Zaandam.

Kabel, Mary, 4 Januari 1953 te Zaandam.

Herbert, Marijtje, 4 Januari 1953 te Den Haag.

Zwart, Antonius, 30 December 1952 te Rotterdam.

De Waal, Leendert Adrianus, 4 Januari 1953 te Rotterdam.

Hoekveld, Eilkina Cristina Wilhelmina, 4 Januari 1953 te Arnhem.

GEDOOPT:

Kabel, Gertrude Ooms	26 Dec. 1952	Zaandam
Kabel, Pieter	26 Dec. 1952	Zaandam
Budel, Johanna Maria Margaretha	19 Dec. 1952	Haarlem
Van Staveren, Erik Antonius	19 Dec. 1952	Haarlem
Bloemberg, Annike Cathrine	19 Dec. 1952	Amsterdam
Van den Berg, Johan Frederik	19 Dec. 1952	Amsterdam
Bloemberg, Antone Nicholaas	19 Dec. 1952	Amsterdam
Kroon, Lambert Jean	19 Dec. 1952	Amsterdam
Schutte, Jansje van Bueren	19 Dec. 1952	Amsterdam
Vrijhof, Engbert	26 Dec. 1952	Amsterdam
Vrijhof, Martje Leonard	26 Dec. 1952	Amsterdam
Vrijhof, Wolter	26 Dec. 1952	Amsterdam
Vrijhof, Jentinus	26 Dec. 1952	Amsterdam
Vrijthof, Johanna Elizabeth	26 Dec. 1952	Amsterdam
Vrijhof, Hendrik	26 Dec. 1952	Amsterdam
Vries, Anna Paulina Jacoba	26 Dec. 1952	Amsterdam
Appel, Gerardina Anita	26 Dec. 1952	Amsterdam
Dijkstra, Annechien	26 Dec. 1952	Amsterdam

OPGENOMEN IN ~~HET~~ PRIESTERSCHAP:

- ✓ Van Goolen, Frans, als Priester, 28 December 1952 te Mechelen.
- Verschueren, Jan, als Diaken, 28 December 1952 te Mechelen.
- Stevens Laurent, als Leraar, 28 December 1952 te Mechelen.
- Hoogland, Roelof, als Diaken, 11 Januari 1953 te Haarlem.
- Van Lieshout, Hendrik, als Diaken, 11 Januari 1953 te Haarlem.
- Van Zoeren, Willem Otto, als Diaken, 5 October 1952 te Amersfoort.
- Engelgeer, Theodorus, als Diaken, 18 Januari 1953 te Deventer.
- ✓ Lambrechtsen, Wilhelm Frans, als Priester, 27 December 1952 te Amsterdam.
- ✓ Bloemberg, Anton Nicolaas, als Ouderling, 14 Januari 1953 te Amsterdam.
- ✓ Van Yperen, Johannes Hendrikus, als Ouderling, 10 Januari 1953 te Rotterdam N.
- Wildenboer, Cornelis, als Diaken, 11 Januari 1953 te Rotterdam Z.
- Huisman, Jurriaan, als Diaken, 11 Januari 1953 te Rotterdam Z.
- ✓ Breeman, Pieter, als Ouderling, 18 Januari 1953 te Rotterdam Z.
- ✓ Vrolijk, Everardus Benardus, als Ouderling, 18 Januari 1953.
- ✓ Visser, Leendert, als Priester, 16 Januari 1953 te Rotterdam Z.
- ✓ Kramer, Jan Albertus, als Leraar, 18 Januari 1953 te Arnhem.
- ✓ Zweerink, Hermannus Johannes, als Priester, 18 Januari 1953 te Arnhem.

OVERLEDEN:

Thomas, Maria Vink, 9 Januari 1953, 's-Graveland.

AFGESNEDEN:

- ✓ Boschman, Jacoba Johanna, 11 November 1952 te Enschede.

VERTROKKEN:

- ✓ Van Dalen, Julia Jantje, te Rotterdam-N., 22 Dec. 1952, naar Salt Lake City.

OVERGEPLAATST:

10 Januari 1953.

- ✓ Louise J. M. Bos van Den Haag naar Haarlem met Elisabeth Wagemans.
- Clara R. Borgeson als overzienster van het Jeugdwerk met Eleonora Schippers.
- ✓ Allan H. Dietlein van Utrecht naar Antwerpen als D.P. met Dale van Kampen.
- ✓ Gordon C. Mortensen als Raadgever met Thomas P. Vuyk, D.P. van Amsterdam.
- ✓ Phares N. Green en Charlotte Green van Utrecht naar Amsterdam als G.P.
- ✓ Charles R. Hobbs van Zaandam naar Den Haag als Raadgever met Roy Molen,
- ✓ O.O.V. en Zondagsschool.
- ✓ LeRoy R. Ostler van Mechelen naar Zaandam als G.P. met H. Allen Godfrey.
- ✓ Harvey Godfrey van Nijmegen naar Zaandam met LeRoy R. Ostler.
- ✓ Florin R. Nielsen van Zeist naar Haarlem met Cornelius J. Muse.
- ✓ Dale Van Kampen als G.P. te Antwerpen met Allan H. Dietlein.
- ✓ Grace A. H. Vlam van Amsterdam naar Antwerpen met Henrietta Kochheim.
- ✓ Henrietta Kochheim van Amsterdam naar Antwerpen met Grace A. H. Vlam.
- ✓ John R. Hayden als G.P. te Mechelen met Douglas R. Voorhees.
- ✓ Douglas R. Voorhees van Den Haag naar Mechelen met John R. Hayden.
- ✓ Blaine C. Tueller van Amsterdam naar Zutphen als D.P. Arnhem Distr. met Allen De Waal.

- ✓ Richard H. Storrs van Den Haag naar Nijmegen als G.P. met Johannes H. v. Yperen.
- ✓ Elver H. Van der Does van Schiedam naar Den Haag met Henry W. Bement.
- ✓ Boudewijn J. Jelderda van Dordrecht naar Den Haag met Leonard Hesterman.
- ✓ Rey L. Duffin van Zaandam naar Vlaardingen als G.P. met Anton N. Bloemberg.
- ✓ Robert H. De Vries als G.P. te Schiedam met LeGrand De Bry.
- ✓ LeGrand C. De Bry van Vlaardingen naar Rotterdam met Robert H. De Vries.
- ✓ Richard P. Steinfeldt van Amsterdam naar Utrecht als G.P. met Drew Van Wagoner.
- ✓ Jacob J. Mulder van Vlaardingen naar Zeist met Leslie S. Groesbeck.
- ✓ Ralph L. Pollei van Antwerpen naar Dordrecht met Ernest G. Van Corler.
- ✓ Stephen L. Van Wageningen van Nijmegen naar het Hoofdkantoor als Secretaris en overziener der Priesterschap.
- ✓ Clyde K. en Anaïse G. Rudd van Den Haag naar Rotterdam-Zuid als G.P., assistenten in „De Ster“-publicatie.
15 Januari 1953.
- ✓ Harvey C. Willardson als G.P. te Rotterdam-Noord met James R. Andrus.

AANGEKOMEN IN DE ZENDING:

- ✓ Anton N. Bloemberg van Amsterdam; naar Vlaardingen met Rey L. Duffin.
- ✓ Johannes H. Van Yperen van Rotterdam; naar Nijmegen met Richard H. Storrs.

VERTROKKEN:

Gerbrig Folkerts. Aangekomen 6 April 1951.

Vertrokken 10 December 1952.

Zie Januari-nummer Blz. 30.

Onze hulporganisaties leiden de speciale programma's op de volgende Zondagavonddiensten:

- Januari 4 . . . Jeugdwerk
- Februari 1 . . . Priesterschap
- Maart 1 . . . Z.H.V.
- April 5. . . . O.O.V.
- Mei 3 Genealogie
- Juni 7 Zondagsschool
- Juli 5 Jeugdwerk
- Augustus 2 . . . Priesterschap
- September 6. . . O.O.V.
- October 4 . . . Zondagsschool
- November 1. . . Z.H.V.
- December 6. . . Genealogie

HOOFDKANTOOR NEDERLANDSE ZENDING.

LEEF ZOALS JE BIDT.

Vrij uit 't Engels vertaald.

Bij avondstond knielde ik neer
En bad: „Zegen een ieder, Heer,
Ontneem van ieder droevig hart de pijn
En laat de zieken vlug weer beter zijn!”

'k Ontwaakte dan 'n ander dag
En zorgenvrij ging 'k aan de siag,
Ik droogde van geen mensenoog 'n traan
Maar bleef heel ver van hen verwijderd staan.

De last van anderen deelde ik niet
En zag zelfs niet mijn broers verdriet,
Geen woord van troost of hulpe bood
'k Mijn ziek gebuur met koorts in nood.

En weer bij avond knielde 'k neer,
Ik bad: „Zegen een ieder, Heer!”
Maar wijl ik bad, een stem zo zacht,
Fluisterde klaar die droeve klacht:

„Wacht nu, mijn zoon, bedenk heel even
Wien jij een zegen hebt gegeven...?
God's rijkste zegen krijgt altijd
De mens, die Hem zijn diensten wijdt.”

'k Verborg 't gelaat van schaamt' en bad:
„Vergeef mij, God, ik miste 't pad;
Maar laat mij leven morgen weer,
'k Zal leven zoals 'k bid, o Heer!”